

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **M. W.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

w dniu 23 sierpnia 2023 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 7 września 2022 r., sygn. akt V Ka 2402/21

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku

z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt X K 700/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt X K 700/19, uznał oskarżonego **M. W.** za winnego zarzuconych mu w pkt I i II aktu oskarżenia czynów z art. 200 § 1 i 3 k.k., kwalifikując je jako

jeden czyn przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. Ponadto Sąd I instancji uznał oskarżonego za winnego czynu z pkt III aktu oskarżenia, tj. występkę z art. 200 § 1 k.k. Sąd *meriti* przyjął, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i na podstawie art. 200 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 4 lat pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd Rejonowy orzekł środki karne w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym oraz zbliżania do niego na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 10 lat, a także zakaz przebywania oskarżonego w środowiskach osób, które nie ukończyły 18 lat na okres 10 lat oraz zakaz wykonywania wszelkich zawodów i działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na okres 10 lat.

Nadto Sąd I instancji zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 50.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz obciążył oskarżonego kosztami postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego i oskarżyciela Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 7 września 2022 r., sygn. akt V Ka 2402/21, utrzymał zaskarżony wyrok Sądu I instancji w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez rażącą obrazę przepisów art. 457 § 3 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 424 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie powierzchownego i nierzetelnego omówienia zarzutu wywiedzionej apelacji w zakresie zarzutów dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k., przede wszystkim Sąd Okręgowy w sposób lakoniczny oraz powierzchowny dokonał oceny wiarygodności wyjaśnień M. W. (tj. zarzut z pkt 1.1 apelacji), Sąd II instancji zaakceptował tą ocenę i w konsekwencji bezkrytycznie i jednostronnie odmówił przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom M. W. w zakresie przebiegu relacji z pokrzywdzonym, podczas gdy wyjaśnienia te są spójne, logiczne oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach innych świadków w sprawie, którzy jednoznacznie kwestionowaliby i mieli podejrzenia wobec oskarżonego, treść wyjaśnień M. W. znalazła częściowe potwierdzenie w zeznaniach

pokrzywdzonego, który wskazał na swoje problemy z akceptacją, a problemy te zostały też dostrzeżone przez świadka E. D. również nie znalazły potwierdzenia zarzuty pokrzywdzonego, że skazany go osaczył, gdyż nie było to zbieżne z relacjami innych osób, tym samym Sąd II instancji nie odniósł się w sposób rzetelny do zarzutu postawionego w apelacji w pkt 1.1 co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy i wpłynęło na przypisanie skazanemu winy, pomimo niewyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a tym bardziej nie dokonując rzetelnego omówienia ww. zarzutu apelacji;

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez rażącą obrazę przepisów art. 457 § 3 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 424 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie powierzchownego i nierzetelnego omówienia zarzutu wywiedzionej apelacji w zakresie zarzutów dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k., przede wszystkim Sąd Okręgowy w sposób lakoniczny oraz powierzchowny dokonał oceny wiarygodności zeznań świadka A. P. (tj. zarzut z pkt I. 2 apelacji), gdy tymczasem prawidłowa ocena zeznań pokrzywdzonego, jego sposób wypowiedzi, problemy jakich doświadczał, zmienność w kolejnych zeznaniach, brak szczegółowości zeznań, niezmiennosc nastroju pokrzywdzonego przez cały obóz, brak potwierdzenia by pokrzywdzony oraz skazany spędzali ze sobą większość czasu i by powodowało to podejrzenia innych osób, w tym współlokatorów pokrzywdzonego, którzy najlepiej byli zorientowani w sytuacji, nie zauważyli również by między nimi zachodziły odbiegające od normy interakcje, relacje pokrzywdzonego nie znajdują potwierdzenia w innym materiale dowodowym, sama zaś sytuacja prowokacji zorganizowana przez matkę pokrzywdzonego mogła rażąco wpłynąć na jego ocenę, tym bardziej z uwagi na jej niepodważalny wpływ na syna, wobec czego nie można uznać omówienia przedmiotowego zarzutu za wyczerpujące oraz pełne;
3. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez rażącą obrazę przepisów art. 457 § 3 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 424 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k.

poprzez dokonanie powierzchownego i nierzetelnego omówienia zarzutu wywiedzionej apelacji w zakresie zarzutów dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k., przede wszystkim Sąd Okręgowy w sposób lakoniczny oraz powierzchowny dokonał oceny wiarygodności zeznań świadka K. P. (tj. zarzut z pkt I. 3 apelacji), podczas gdy zupełnie przy tym zlekceważono fakt, iż świadek dopowiadała sytuacje niemające miejsca, jak spędzanie przez jej syna większości czasu ze skazanym, czemu zaprzeczyli inni uczestnicy obozu, różniły się też depozycje świadka względem zeznań małżonków D., irracjonalne zachowanie matki pokrzywdzonego względem zorganizowanej prowokacji, jej brak reakcji na rzekome dotykane pokrzywdzonego przez skazanego wskazuje na element wyreżyserowania całego zdarzenia, tym samym bezkrytyczna akceptacja powyższych okoliczności świadczy o nierzetelności odniesienia się do zarzutu apelacji;

4. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez rażącą obrazę przepisów art. 457 § 3 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 424 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie powierzchownego i nierzetelnego omówienia zarzutu wywiedzionej apelacji w zakresie zarzutów dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k., przede wszystkim Sąd Okręgowy w sposób lakoniczny oraz powierzchowny dokonał oceny wiarygodności zeznań świadków J. C., T. P. oraz K. L. (zarzut z pkt 1.4 apelacji), które to zostały uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne i bezkrytycznie do tego podszedł Sąd Okręgowy w pełni dzieląc tę ocenę w przypadku gdy czasokres pomiędzy nawiązaniem kontaktu, rzekomym sprawdzeniem skazanego oraz zorganizowaniem tzw. „prowokacji” był niewspółmiernie krótki, sposób przeprowadzenia tej „prowokacji” wskazywał na nieprofesjonalne podejście, zupełnie zlekceważenie bezpieczeństwa małoletniego, co wydaje się nieprawdopodobne gdyby podejrzenia wobec skazanego były realne, brak jest obiektywnego dowodu na przebieg zdarzenia w trakcie „prowokacji”, same wątpliwości innych uczestników wobec właściciela agencji wskazują, że do wszelkich depozycji tych osób należało podchodzić ostrożnie, podczas gdy Sąd odwoławczy ocenił je bezrefleksyjnie i bezkrytycznie zaakceptował

ocenę Sądu Rejonowego, tym samym dokonał nierzetelnego omówienia zarzutu apelacji w tym zakresie;

5. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez rażącą obrazę przepisów art. 457 § 3 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k. i art. 196 § 3 k.p.k. poprzez dokonanie powierzchownego i nierzetelnego omówienia zarzutu wywiedzionej apelacji odnośnie oddalenia przez Sąd I instancji na rozprawie w dniu 3 marca 2020 roku wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii innych biegłych psychologów na okoliczności wskazane szczegółowo w piśmie z dnia 11 lutego 2020 roku, albowiem w ocenie Sądu podniesione okoliczności wymagały najpierw dopuszczenia uzupełniającej opinii biegłej M. I., która ostatecznie nie skutkowała powołaniem innych biegłych, zaś w dalszym ciągu istniały wątpliwości wskazane w ww. piśmie, które nie zostały usunięte, tym samym zachodziła potrzeba powołania nowych biegłych psychologów, co jednoznacznie znalazło akceptację Sądu odwoławczego, w sytuacji gdy przeprowadzenie czynności miało istotne znaczenie dla sytuacji karnoprosesowej skazanego, co stanowi rażące naruszenie przepisów postępowania;
6. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez rażącą obrazę przepisów art. 457 § 3 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k. i art. 196 § 3 k.p.k. poprzez dokonanie powierzchownego i nierzetelnego omówienia zarzutu wywiedzionej apelacji odnośnie oddalenia przez Sąd I instancji na rozprawie w dniu 23 lutego 2021 roku wniosku dowodowego dotyczącego dopuszczenia dowodu z pisemnej opinii biegłego psychologa na okoliczność ustalenia stanu psychicznego pokrzywdzonego, rozwoju emocjonalnego pokrzywdzonego, zdolności pokrzywdzonego do postrzegania, kodowania i odtwarzania postrzeżeń, stwierdzenia jakie czynności mogą mieć wpływ na ewentualne zniekształcenia pokrzywdzonego w jego relacjach procesowych oraz jaka jest interpretacja mechanizmów ewentualnie stwierdzonych zniekształceń oraz stwierdzenia czy zeznania złożone przez pokrzywdzonego spełniają psychologiczne kryteria wiarygodności, czy

pokrzywdzony jest podatny na sugestie, czy nastąpiła zmiana stanu psychicznego pokrzywdzonego i prezentowanych postaw, albowiem w ocenie Sądu I instancji okoliczności te zostały już zawarte w opinii psychologicznej, która miała być pełna i jasna, podczas gdy w ocenie obrony biegła nie odniosła się do ww. kwestii w sposób wyczerpujący, jednocześnie z uwagi na fakt, że wydawała również opinię w zakresie oskarżonego mogła w sposób świadomy, bądź nie być nieobiektywna, co aktualizowało obowiązek zasięgnięcia opinii innego biegłego, jednocześnie przedmiotowy przepis przywołany w decyzji Sądu, tj. art. 201 k.p.k. stosowany wprost nie stanowi podstawy oddalenia wniosku dowodowego, co spotkało się z akceptacją Sądu II instancji, który omówił przedmiotowy zarzut w sposób nierzetelny, co stanowi rażące naruszenie przepisów postępowania;

7. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez rażącą obrazę przepisów art. 457 § 3 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k. i art. 196 § 3 k.p.k. poprzez dokonanie powierzchownego i nierzetelnego omówienia zarzutu wywiedzionej apelacji odnośnie oddalenia na rozprawie w dniu 06 kwietnia 2021 roku wniosku dowodowego o badanie przez biegłych psychiatrów małoletniego pokrzywdzonego A. P. na okoliczności wskazane we wniosku dowodowym z dnia 1 października 2020 roku, gdyż w ocenie Sądu Rejonowego okoliczności te zostały już wyjaśnione w dotychczasowych opiniach, podczas gdy materia poruszona w przedmiotowym piśmie miała charakter zasadniczych wątpliwości, które wymagały przeprowadzenia badania przez biegłego, samo zaś stwierdzenie, że Sąd nie miał wątpliwości co do poczytalności pokrzywdzonego są bezpodstawne, gdyż Sąd nie jest specjalistą z zakresu psychiatrii i nie posiada w tym względzie wiadomości specjalnych, co uniemożliwia poczynienie samodzielnie takiej konkluzji, jednocześnie przedmiotowy przepis przywołany w decyzji Sądu, tj. art. 201 k.p.k. stosowany wprost nie stanowi podstawy oddalenia wniosku dowodowego, co wskazuje na konieczność przeprowadzenia zawnioskowanego dowodu w celu poczynienia pełnych ustaleń faktycznych, co zostało w pełni zaakceptowane przez Sąd II instancji, który w lakoniczny

sposób podzielił konstatację Sądu Rejonowego, dopuszczając się tym samym rażącego naruszenie przepisów postępowania;

8. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez rażącą obrazę przepisów art. 170 § 3 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 402 § 2 k.p.k., art. 404 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez bezzasadne pominięcie przez Sąd II instancji orzekający w nowym składzie od początku i nierozpoznanie wniosków dowodowych zgłoszonych przez obronę w toku postępowania odwoławczego dotyczących potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii psychologicznej pokrzywdzonego, opinii biegłego psychiatry odnoszącej się do pokrzywdzonego oraz opinii innego biegłego seksuologa, zaś przeprowadzenie tych czynności miało istotne znaczenie dla sytuacji karnoprocesowej skazanego M. W., która przez brak rozpatrzenia wniosków dowodowych skutkowałą ograniczeniem prawa do obrony, co stanowi rażące naruszenie przepisów postępowania;
9. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez rażącą obrazę przepisów art. 185a § 3 k.p.k., art. 185b § 1 k.p.k., art. 393a k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez zaniechanie ponownego odtworzenia na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2022 roku nagrań z przesłuchań małoletniego pokrzywdzonego oraz małoletnich świadków, w sytuacji zmiany składu rozpoznawczego oraz potrzeby przeprowadzenia dowodu przed nowym składem rozpoznawczym, jednocześnie skorzystanie z procedury nieznanej ustawie zapoznania się przez nowego członka składu rozpoznawczego poza terminem rozprawy, wobec czego zachodzą istotne wątpliwości co do prawidłowości przeprowadzenia tego dowodu, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy i wpłynęło na przypisanie skazanemu winy, gdy tymczasem przeprowadzenie dowodu w sposób zgodny z przepisami Kodeksu postępowania karnego pozwoliłoby na poczynienie odmiennej oceny Sądu II instancji w zakresie zeznań małoletniego pokrzywdzonego oraz małoletnich świadków, stanowiąc rażące uchybienie przepisom postępowania;

10. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez rażącą obrazę przepisów art. 457 § 3 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. i art. 366 k.p.k., poprzez bezkrytyczne zaakceptowanie ustaleń faktycznych w sprawie, będących podstawą wyroku, polegających na błędnym przyjęciu jakoby skazany dopuścił się zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów i w konsekwencji zlekceważenie i niepodjęcie próby analizy zarzutu z pkt V apelacji obrony, tj. błędu w ustaleniach faktycznych, brak omówienia zarzutu stanowi jaskrawe i rażące naruszenie norm, które nakłada na Sąd odwoławczy Kodeks postępowania karnego w zakresie sporządzania uzasadnienia wyroku Sądu II instancji, ich brak zaś świadczy o braku rzetelności procedowania.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Rejonowy Prokuratury Rejonowej Gdańsk – Oliwa w Gdańsku w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, tj. takim, który skutkował jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tym kontekście podkreślić należy, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Lektura treści zarzutów kasacyjnych oraz ich rozwinięcia, zawartego w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może rodzić wątpliwości co do tego, czy

autor kasacji wystarczająco wnikliwie zapoznał się z motywacyjną częścią orzeczenia Sądu odwoławczego.

Wnoszący kasację poza polemiką z dokonaną przez Sąd odwoławczy oceną dowodów i wysnutymi na jej podstawie wnioskami odnośnie stanu faktycznego i wynikającej z tego kwalifikacji prawnej czynu, nie wskazuje żadnych konkretnych dowodów na to, iż Sąd II instancji dokonał wadliwej kontroli odwoławczej poprzez pobieżne rozważenie zarzutów apelacji, bez dogłębnej analizy materiału dowodowego, bądź ich zupełnego nierozpoznania, bez wskazania konkretnych dowodów, okoliczności, czy podstaw uznania tych zarzutów, co mogłoby czynić zadość zasadności zarzutu kasacyjnego. Do przyjęcia tego nie jest bowiem wystarczającym to, iż prawidłowo dokonana ocena dowodów prowadzi do odmiennej od oczekiwań strony ustaleń faktycznych i prawnych.

Sąd Okręgowy wypowiedział się w szczególności w zakresie podnoszonych tak licznie zarzutów naruszenia art. 170 k.p.k. Jako bezzasadny został oceniony zarzut nieprzeprowadzenia przez biegłą pełnych badań psychologicznych wobec pokrzywdzonego. Jak słusznie wskazał Sąd *ad quem* biegła - przesłuchana uzupełniając na rozprawie - wskazała, że kwestionariusze nie są jedyną formą badania i nie są warunkiem napisania poprawnej opinii. Biegła opierała się również na obserwacji zachowania, sposobu budowania wypowiedzi i werbalizacji, co pozwala na ocenę zdolności i sprawności intelektualnej opiniowanego. Co więcej, biegła wskazała, iż z uwagi na fakt, że pokrzywdzony był już badany pod względem intelektualnym i sprawności poznawczych, nie jest wskazanym ponowne wykonywanie takich testów w przeciągu 3 lat, ponieważ mogą być one nierzetelne. Sąd odwoławczy podkreślił przy tym, że zakres metod badawczych stanowi domenę biegłych, należy bowiem do wiadomości specjalnych (art. 193 § 1 k.p.k.), których wystąpienie w sprawie w ogóle zrodziło potrzebę powołania biegłych. Oczywiście jest, że stanowisko biegłych podlega kontroli sądu orzekającego, który może sugerować konieczność przeprowadzenia określonych badań uzupełniających, jednakże może to mieć miejsce, gdy nasuwają się określone wątpliwości co do tego, że rezygnacja z przeprowadzenia określonych badań mogła - *in concreto* - wpływać negatywnie na wnioski opinii (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2007 r., II KK 194/06, OSNwSK 2007, nr 1, poz. 86).

W niniejszym zaś przypadku biegła odniosła się szeroko do wątpliwości wskazywanych przez skarżącego na rozprawie w dniu 19 czerwca 2022r.

Kolejno, za niezasadny uznano zarzut pominięcia przez biegłą ewentualnej różnicy w zachowaniu pokrzywdzonego w trakcie kolejnych przesłuchań. Opinia biegłego psychologa uczestniczącego na podstawie art. 192 § 2 k.p.k. w czynności przesłuchania świadka, siłą rzeczy odnosić się może przede wszystkim do tej konkretnej czynności procesowej, w jakiej biegły brał udział. Skoro biegły uczestniczy w konkretnym przesłuchaniu, to zapoznaje się nie tylko z treścią złożonych zeznań, ale także z wszelkimi przejawami stanu psychicznego świadka i jego nastawienia do relacjonowanych treści (zachowania niewerbalne, mimika, tempo wypowiedzi, okazywane emocje itd.). Są to tzw. okoliczności jednorazowe, które nie muszą się powtórzyć przy kolejnych przesłuchaniach, prowadzonych przecież w innym czasie, a nierzadko w innej sytuacji życiowej osoby przesłuchiwanej.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy wyczerpująco odniósł się także do kwestii oddalenia przez Sąd Rejonowy wniosku dowodowego o badanie przez biegłych psychiatrów małoletniego pokrzywdzonego A. P. na okoliczności wskazane we wniosku dowodowym z dnia 1 października 2020 roku. Jako okoliczność dyskwalifikującą nie mogło być bowiem uznane samo przywołanie błędnej podstawy prawnej. Nie ulega wątpliwości, że kwestie zasadności przesłuchania świadka z udziałem lekarza psychiatry, a następnie zbadania świadka reguluje art. 192 § 2 k.p.k., ale brak jest podstaw do skutecznego twierdzenia, że doszło do błędów, i to rażących, w zakresie stosowania przepisów prawa procesowego i jeszcze, aby to mogło mieć rzeczywisty i istotny wpływ na treść zaskarżonego nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wyroku.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na

treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnego, wniesionego w tej sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

[SOP]

[ms]